

Sygn. akt II UK 343/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Krzysztof Rączka

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B. C.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.
z udziałem zainteresowanych: P. Sp. z o.o. w S.
o przeniesienie odpowiedzialności z tytułu składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. przyznaje radcy prawnemu P. J. od Skarbu Państwa (Sądu
Apelacyjnego) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 2.700 (dwa tysiące
siedemset) zł powiększoną o podatek od towarów i usług.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 29 listopada 2013r. oddalił odwołanie B. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. z dnia 30 października 2007 r., stwierdzającej, że odpowiada on całym swoim majątkiem solidarnie z M. B. za zaległości płatnika „P.” Sp. z o.o. z siedzibą w P., w łącznej kwocie 57.450,36 zł, na którą składają się należności z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych na kwotę 50.000,43 zł, Fundusz Ubezpieczeń Zdrowotnych na kwotę 3.724,09 zł, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na kwotę 3.725,84 zł.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia. Płatnik nie dopełnił obowiązku opłacenia składek na ubezpieczenia społeczne za czerwiec i sierpień 2002 r. oraz od października do grudnia 2012 r. i od marca do czerwca 2003 r.; na ubezpieczenie zdrowotne za okres od marca do czerwca 2003 r.; na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za czerwiec i sierpień 2002 r. oraz za okresy od października do listopada 2002 r. i od marca do czerwca 2003 r. W czasie powstania zaległości z tytułu nieopłaconych składek funkcje w zarządzie płatnika sprawował odwołujący się - jako prezes zarządu od marca 1997 r. do 26 czerwca 2003 r., M. B. - jako wiceprezes zarządu od 1 stycznia 2000 r. do 26 czerwca 2003 r. oraz T. C. - jako członek jednoosobowego zarządu od 26 czerwca 2003 r.

W dniu 12 maja 2003 r. organ rentowy wystawił tytuły wykonawcze w odniesieniu do należności składkowych za okresy od czerwca do sierpnia 2002 r., a w dniu 20 października 2003 r. - za okresy od marca do czerwca 2003 r. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w całości postanowieniem komornika sądowego z dnia 21 lutego 2005 r. z uwagi na bezskuteczność egzekucji. Postanowieniem z dnia 17 marca 2005 r. wyznaczony do łącznego prowadzenia egzekucji komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone na rzecz urzędu skarbowego z powodu nieustalenia majątku dłużnika.

W dniu 25 kwietnia 2002 r. płatnik utracił płynność finansową (zdolność do regulacji bieżących zobowiązań) i nie odzyskał jej. W tym okresie spłacał część zobowiązań, nie realizując ich wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i organu skarbowego. Na koniec 2002 r. płatnik był w stanie niewypłacalności i spełniał przesłankę do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, czego członkowie zarządu

nie uczynili w okresie pełnienia przez nich funkcji. W dniu 26 czerwca 2003 r. nastąpiła sprzedaż płatnika, a odwołujący się utracił dostęp do dokumentacji finansowej, w szczególności dokumentów świadczących o składnikach i wartości księgowej składników tworzących sprzedany majątek.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy, powołując się na art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.) oraz art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. - Prawo upadłościowe (jednolity tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.), uznał, że organ rentowy wykazał, iż prowadzona egzekucja nie ujawniła żadnych składników majątku płatnika i okazała się bezskuteczna oraz że zaległości składkowe płatnika powstały w okresie, w którym odwołujący się był członkiem zarządu Spółki. Odwołujący się nie wskazał majątku, z którego organ rentowy mógłby się zaspokoić ani nie zgłosił wniosku o upadłość w czasie właściwym ze względu na ochronę wierzycieli (takim, aby wszyscy wierzyciele mieli możliwość uzyskania równomiernego, chociażby tylko częściowego zaspokojenia z majątku Spółki). Takim właściwym czasem był termin 14 dni od końca 2002 r., a więc od momentu, w którym zobowiązania Spółki przekroczyły wartość jej majątku i stała się ona niewypłacalna. Odwołujący się nie powoływał się na brak winy w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, stojąc na stanowisku, że brak było takiej konieczności.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że wskazywany przez odwołującego się art. 24 ust. 5d ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) dotyczy egzekucji należności wynikających z wydanej uprzednio decyzji o odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązania składkowe i aktualizuje się dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego. Jest on natomiast obojętny dla wydania decyzji wynikającej z art. 108 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy systemowej. Zarzut przedawnienia należności po wydaniu decyzji o przeniesieniu odpowiedzialności za zaległości składkowe na osobę trzecią, oparty na art. 24 ust. 5d ustawy systemowej, przysługuje w postępowaniu uregulowanym ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954 ze zm.). Zgodnie z

art. 33 pkt 1 tej ustawy, podstawą zarzutu w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej może być przedawnienie lub wygaśnięcie obowiązku.

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację odwołującego się, dzieląc ustalenia i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, odwołujący się nie wykazał zaistnienia przesłanek wyłączające jego odpowiedzialność za zaległości składkowe płatnika (art. 116 § 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 Ordynacji podatkowej). Właściwym czasem na złożenie wniosku o ogłoszenie upadłości był najpóźniej 14 stycznia 2003 r. Odwołujący się nie dopełnił tego obowiązku i nie wykazał, aby zaniechanie to było przez niego niezawinione. Oznacza to odpowiedzialność odwołującego się za zaległości składkowe płatnika, przydające za cały okres sprawowania funkcji członka zarządu Spółki. Sąd drugiej instancji, powołując się na uchwały Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I UZP 4/08 (OSNP 2009 nr 1-2, poz. 19) i z dnia 2 lipca 2008 r., II UZP 5/08 (OSNP 2009 nr 1-2, poz. 17) oraz wyrok tego Sądu z dnia 6 kwietnia 2011 r., II UK 313/10 (OSNP 2012 nr 9-10, poz. 126), stanął również na stanowisku, że nie doszło do przedawnienia należności składkowych za październik i listopad 2002 r. w rozumieniu art. 24 ust. 4 ustawy systemowej.

W skardze kasacyjnej odwołujący się zarzucił: I. naruszenie przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1) art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie przyjęcia, że w okresie od czerwca 2002 r. do maja 2003 r. istniały przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości płatnika; 2) art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę, że przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki zaistniały w czerwcu 2002 r., podczas gdy z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że zaistniały najwcześniej z dniem 31 grudnia 2002 r.; II. naruszenie prawa materialnego, a to: 1) art. 116 § 1 ust. (prawidłowo: pkt) 1 lit b. oraz ust. (prawidłowo: pkt) 2 w związku z art. 116 § 4 Ordynacji podatkowej przez błędną interpretację i przyjęcie zaistnienia okoliczności warunkujących odpowiedzialność skarżącego za „zaległości podatkowe” oraz niezaistnienie okoliczności wyłączających odpowiedzialność i winę skarżącego, podczas gdy po jego stronie zaistniały okoliczności uwalniające go od odpowiedzialności za „zaległości podatkowe”; 2. art. 24 ust. 4 w związku z art. 24 ust. 5b w związku z

art. 24 ust. 5d ustawy systemowej w brzmieniu z okresu od 1 maja 2002 r. do 31 grudnia 2002 r. przez jego niezastosowanie i stwierdzenie odpowiedzialności skarżącego „za zapłatę składek” za październik i listopad 2002 r., podczas gdy uległy one przedawnieniu; 3) art. 24 ust. 5b w związku z art. 24 ust. 5d ustawy systemowej przez uznanie, że doszło do zawieszenia pięcioletniego biegu przedawnienia, podczas gdy decyzja organu rentowego, co do której toczy się postępowanie, uległa przedawnieniu, jako że odpowiedzialność odwołującego się powstała w dniu wydania i doręczenia decyzji administracyjnej, co do której zastosowanie miał art. 24 ust. 5d ustawy, a tym samym uległa przedawnieniu po upływie 5-cioletniego okresu; 4) art. 33 pkt 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w związku z art. 24 ust. 5d ustawy systemowej przez uznanie, że zarzut przedawnienia oparty o art. 24 ust. 5d może być złożony jedynie w toku administracyjnego postępowania egzekucyjnego.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy „poprzez uznanie przedawnienia decyzji administracyjnej z dnia 30 października 2007 r.”, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych zarzutów.

W ramach kasacyjnej podstawy naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, skarżący ogranicza się do postawienia zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. Tymczasem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), do której to sfery art. 233 k.p.c. odnosi się wprost. W rezultacie, ponieważ ocena co do niezłożenia przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki we właściwym czasie uzależniona jest od okoliczności faktycznych, przeto Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. - związany jest ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia, z których wynika, że płatnik od czerwca 2002 r. zaprzestał regulowania zobowiązań publicznoprawnych (na rzecz organu ubezpieczeń społecznych oraz organów skarbowych), a od końca

2002 r. pozostawał nieprzerwanie w stanie niewypłacalności (jego zobowiązania przekroczyły wartość majątku).

Na podstawie tych okoliczności Sąd drugiej instancji ocenił, że właściwym czasem na złożenie przez skarżącego wniosku o ogłoszenie upadłości (w rozumieniu art. 116 § 1 ust. 1 lit. a Ordynacji podatkowej) był najpóźniej dzień 14 stycznia 2003 r. (art. 5 § 2 Prawa upadłościowego) i ocena ta nie budzi zastrzeżeń. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że przesłanki zgłoszenia upadłości osoby prawnej w postaci trwałego zaprzestania spłacania długów oraz niewystarczalności majątku na zaspokojenie długów mają samodzielny charakter i każda z nich uzasadnia wniosek o zgłoszenie upadłości (art. 1 § 1 w związku z art. 2 oraz art. 1 § 2 Prawa upadłościowego w związku z art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej - por. wyrok z dnia 12 maja 2011 r., II UK 308/10, OSNP 2012 nr 11-12, poz. 144). Wbrew stanowisku skarżącego, podkreśla się również, że niewypłacalność przedsiębiorcy w rozumieniu art. 1 § 1 Prawa upadłościowego, polega na niemożności jednoczesnego spłacania wszystkich długów, zatem muszą być zaspokajane równoprawnie interesy wszystkich wierzycieli, a nie tylko interesy wierzycieli uprzywilejowanych (wybranych) - por. wyrok z dnia 19 marca 2010 r., I UK 258/09 (OSNP 2011 nr 17-18, poz. 239). W rezultacie nie ma podstaw do traktowania zaległości składowych wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako pozbawionych znaczenia w aspekcie sytuacji finansowej spółki i przyjęcia w związku z tym, że - mimo powstania tych zaległości - nie doszło do trwałego zaprzestania spłaty długów (por. wyrok z dnia 14 czerwca 2006 r., I UK 324/05, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 200). Podobne stanowisko prezentowane jego w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, w którym stwierdza się, że nawet w przypadku, gdy jedynym wierzycielem spółki kapitałowej jest Skarb Państwa, nie można przyjąć, iż członkowie jej zarządu nie mają z tego powodu obowiązku zgłaszać wniosku o ogłoszenie upadłości w ramach przesłanek egzoneracyjnych (por. wyrok z dnia 15 stycznia 2016 r., I FSK 992/14, LEX nr 2032535 i powołane w nim wcześniejsze orzecznictwo).

W tej sytuacji niezasadnie skarżący wywodzi, że skoro - w jego ocenie - brak było przesłanek do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki, to niezgłoszenie takiego wniosku nastąpiło bez jego winy w rozumieniu art. 116 § 1

pkt 2 lit. b Ordynacji podatkowej. Właściwy czas do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości jest przesłanką obiektywną, ustalaną w oparciu o okoliczności faktyczne każdej sprawy, dla określenia której nie ma znaczenia subiektywne przekonanie członków zarządu spółki (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2008 r., II CSK 142/08, LEX nr 470009). Wina w ujęciu art. 116 § 1 pkt 1 lit. b Ordynacji podatkowej, to zarówno wina umyślna i związana z nią świadomość istnienia wymagalnych zobowiązań podatkowych (składowych), jak i wina nieumyślna w postaci niedbalstwa, które zakłada brak świadomości, ale opiera się na powinności i możliwości przewidywania istnienia wymagalnych zobowiązań podatkowych (składowych), a rozważając kryterium winy należy przyjąć obiektywny miernik staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy. Subiektywne przekonanie członka zarządu spółki kapitałowej, że - mimo niepłacenia długów - spółce uda się jeszcze poprawić kondycję finansową, a więc przekonanie, że niespłacanie długów jest spowodowane przejściowymi trudnościami, nie ma znaczenia dla oceny przesłanki egzoneracyjnej członka zarządu od odpowiedzialności, jeżeli nie jest poparte obiektywnymi faktami uzasadniającymi ocenę, że spółka rzeczywiście miała szanse, w możliwym do przewidzenia, krótkim czasie, uzyskać środki na spłatę długów, co uzasadniałoby wstrzymanie się z wnioskiem o upadłość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2015 r., II UK 6/15, LEX nr 1771523). Również w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego podkreśla się, że sformułowanie art. 116 § 1 pkt 1 lit. b Ordynacji podatkowej prowadzi do wniosku, iż w zamiarze ustawodawcy od odpowiedzialności za zaległości podatkowe spółki uwalnia członka zarządu obiektywna niezawiniona niemożność podjęcia działań wymienionych w tym przepisie, a nie świadome ich niepodjęcie, nawet jeśli w ocenie danego członka zarządu były racjonalne przyczyny takiej decyzji (por. wyrok z dnia 14 lipca 2011 r., I FSK 1251/10, LEX nr 1095749). Oznacza to, że niezgłoszenie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki mimo wystąpienia ustawowych przesłanek oraz podjęcie ryzyka opanowania sytuacji finansowej i uregulowania zobowiązań spółki, musi łączyć się ze świadomością, iż w przypadku dokonania błędnej oceny sytuacji rodzącej w konsekwencji

niemożność (choćby częściową) zaspokojenia długów przez spółkę, członek zarządu sam będzie musiał ponieść subsydiarną odpowiedzialność.

Niezasadny jest również zarzut obrazy art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, w ramach którego skarżący wywodzi, że z uwagi na długi upływ czasu od zaprzestania pełnienia funkcji członka zarządu, nie miał możliwości wskazania mienia Spółki, z którego egzekucja umożliwiłaby zaspokojenie zaległości składkowych płatnika. W orzecznictwie Sądu Najwyższego (jak również Naczelnego Sądu Administracyjnego) dominuje pogląd, że ciężar wykazania istnienia przesłanek negatywnych odpowiedzialności członka zarządu spółki z o.o. spoczywa na osobie pragnącej uwolnić się od odpowiedzialności. Istnienie lub nieistnienie przesłanek wyłączających odpowiedzialność członka zarządu na podstawie art. 116 § 1 pkt 1 i 2 Ordynacji podatkowej jest okolicznością zasadniczą, która podlega badaniu na etapie postępowania zakończonego decyzją organu rentowego, a następnie jest w postępowaniu sądowym kontrolowana, zaś ciężar dowodu ich istnienia spoczywa wyłącznie na członku zarządu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2013 r., I UK 554/12, LEX nr 1318332 i powołane w nim orzecznictwo). Innymi słowy, skoro art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej uzależnia uwolnienie się przez członka zarządu spółki kapitałowej od odpowiedzialności za jej zaległości składkowe wyłącznie od wskazania mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie należności wierzyciela w znacznej części, to niemożność, nawet obiektywna, wykazania przez członka zarządu tej przesłanki egzoneracyjnej nie zwalnia go z odpowiedzialności. W przeciwnym razie byłyby członek zarządu spółki kapitałowej zawsze mógłby uwolnić się od odpowiedzialności twierdzeniem, że wykazanie rozważanej negatywnej przesłanki tej odpowiedzialności jest niemożliwe ze względu na aktualny brak dostępu do dokumentów finansowych spółki i spowodowaną nim niewiedzę o jej majątku.

Bezzasadne są pozostałe zarzuty naruszenia prawa materialnego, w ramach których skarżący w pierwszym rzędzie podnosi, że Sąd drugiej instancji nie zastosował art. 24 ust. 4 w związku z art. 24 ust. 5b ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2002 r., w sytuacji gdy decyzja organu rentowego z dnia 30 października 2007 r. przeniosła na niego

odpowiedzialność za nieuiszczone przez płatnika składki za październik i listopad 2002 r., które - w związku z niepodjęciem przez organ rentowy w trakcie biegu przedawnienia czynności zmierzających do ściągnięcia tych należności - uległy już przedawnieniu.

Po pierwsze, zarzut ten został błędnie sformułowany, gdyż art. 24 ust. 5b i art. 24 ust. 5d ustawy systemowej zostały dodane ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 241, poz. 2074, dalej jako ustawa nowelizująca) dopiero od dnia 1 stycznia 2003 r. i przed wskazaną datą nie obowiązywały. Po drugie, zarzut ten jest nietrafny. Istotnie, przed dniem 1 stycznia 2003 r. przepis art. 24 ust. 4 ustawy systemowej przewidywał, że należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, a w przypadku przerwania biegu przedawnienia, o którym mowa w ust. 5 (między innymi „przez każdą inną czynność zmierzającą do ściągnięcia tych należności, jeżeli o czynności tej został zawiadomiony dłużnik”), po upływie 10 lat licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Uszło jednak uwagi skarżącego, że z mocy ustawy nowelizującej dokonano zmiany art. 24 ust. 4 ustawy systemowej i z dniem 1 stycznia 2003 r. uzyskał on brzmienie (obowiązujące do dnia 31 grudnia 2011 r.), zgodnie z którym należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu z upływem 10 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 24 ust. 4 ustawy systemowej w brzmieniu nadanym ustawą zmieniającą znajduje zastosowanie do należności z tytułu składek, które stały się wymagalne przed dniem 1 stycznia 2003 r., jeżeli do tej daty nie uległy one przedawnieniu według przepisów dotychczasowych (por. prawidłowo powołane przez Sąd drugiej instancji uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2008 r., II UZP 5/08 i z dnia 8 lipca 2008 r., I UZP 4/08 oraz postanowienie tego Sądu z dnia 7 stycznia 2009 r., III UZP 2/08, OSNP 2009 nr 13-14, poz. 185). Odnosząc te poglądy do sprawy, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna, należy stwierdzić, że niewątpliwie do dnia 1 stycznia 2003 r. przedmiotowa zaległość składkowa obejmująca październik i listopad 2002 r. nie uległa pięcioletniemu przedawnieniu wynikającemu z pierwotnego brzmienia art. 24 ust. 4 ustawy systemowej i w związku z tym podlegała dziesięcioletniemu

przedawnieniu w myśl nowej redakcji przepisu (por. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2007 r., II UK 116/06, OSNP 2008 nr 3-4, poz. 47 oraz z dnia z dnia 13 lutego 2013 r., I UK 483/12, LEX nr 136192). W konsekwencji błędne jest stanowisko skarżącego, jakoby decyzja organu rentowego z dnia 30 października 2007 r. przeniosła na niego odpowiedzialność za przedawnione należności składkowe za wskazane miesiące.

W judykaturze Sądu Najwyższego (por. np. wyroki z dnia 9 czerwca 2010 r., II UK 37/10, OSNP 2011 nr 23-24, poz. 302; z dnia 27 października 2010 r., III UK 23/10, LEX nr 794798; z dnia 13 lutego 2013 r., I UK 483/12, LEX nr 1360192) utrwalony jest również pogląd, że art. 24 ust. 5d ustawy systemowej ustanawia pięcioletni termin przedawnienia należności wynikających z decyzji stwierdzającej odpowiedzialność osób trzecich za zaległości składkowe, liczony od końca roku kalendarzowego, w którym decyzja ta została wydana. Termin ten dotyczy egzekucji należności wynikających z wydanej uprzednio decyzji o odpowiedzialności osób trzecich za zobowiązania składkowe i jego upływ nie podlega ocenie w postępowaniu sądowym z odwołania od tej decyzji. Powołany przepis aktualizuje się dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego, czyli w sytuacji, gdy chodzi o wykonanie zobowiązania wynikającego z prawomocnej decyzji dotyczącej obciążenia osoby trzeciej (tu: członka zarządu) za zaległości składkowe spółki z o.o. Zarzut przedawnienia należności po wydaniu decyzji o przeniesieniu odpowiedzialności za zaległości składkowe na osobę trzecią oparty na art. 24 ust. 5d ustawy systemowej, przysługuje w postępowaniu uregulowanym ustawą z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 599 ze zm.). Stosownie do art. 33 § 1 pkt 1 tej ustawy, podstawą zarzutu w sprawie prowadzenia egzekucji administracyjnej może być, między innymi, przedawnienie albo wygaśnięcie obowiązku.

Z tych względów na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku.

R. G.

